

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V delegacijah vrše se vse razprave mirno, skorej da premirno, edini grof Andrassy porazsajuje v časih, toda tudi on najde malo uspeha. Zadnjo soboto je bilo 58 delegatov pri svitem cesarju na kosilu in pravi se, da po kosilu njih besede do grofa niso bile posebno prijetne za grofa. Sovraštva do Rusov mož ne more zakriti in to ne ugaja razmeram, v katerih sta si sedaj avstrijsko in rusko cesarstvo. V torek je bil konec delegacij, vse je rešeno ugodno za vlado. Pravda zavoljo velike nezgode, ki se je bila poletiti na železnici pri Mödlingu izgodila, je skončana, strojevodja V. Trnka je spoznan nekrivim, uradnik Scherer pa je obsojen na 4 tedne ječe. Ali pa se poslej tudi odpravi lehkomišljeno ravnanje, kakor se vidi večkrat pri železničnih osebah, — to vprašanje še ni dognano. — V Gradcu se dopolnjuje mestni zastop. Kakor pa se kaže, ne dobi z moži, ki jih volilni odbor ponuja volilcem, novega lica. Sedanji zastop je ultranemšk, mestjanom ni po volji ali sedaj, ko bi ga lahko spremenili vsaj nekaj, držé pa le roke križem ter si pusté voliti stare napetnike. — Baron Pino se odpove vendar-le drž. poslanstvu in na mesto njega bode kandidat za Velikovski okraj g. Julij pl. Kleinmayer, profesor sedaj v Gorici, prej kedaj pa tudi v Celovcu. Mož je mlad in odločen Slovenec ali pa se odločijo slov. volileci za-nj, ni še gotovo. — Pri volitvi na Notranjskem za dež. zbor je dobil večino (60 glasov) g. H. Kavčič, posestnik na Razdrtem, inženir I. Križaj pa je ostal v manjšini s 34 glasi. Volitev za drž. zbor pa se vrši dne 6. decembra, kandiduje se dr. A. Ferjančič od ene stranke, od druge pa vladni svet. A. Globočnik, oba sta se vé da Slovenca. — Pri Litiji na Kranjskem zida se nova predilnica, že v spomladi začné presti in tkati. — Med vojaki in mestnim ljudstvom v Gorici ni miru, vsak teden se po par kratí stepó. Vidno je, da ščuje nekdo ljudstvo na vojake. Veselica „bralnega društva“ pa se jim je v nedeljo dne 21. novembra lepo obnesla. Ljudi je bilo toliko, da niso našli več prostora. — Pri sv. Luciji v Primorju našli so 24.000 grobov, ki so še sem iz predzgodovinske dobe. V njih se nahaja mnogo starih, dragocenih reči. — V Rovinju v Istri dela se za novo otroško kopališče, kopelji bode za kacic 100 otrok. — V Bosni je uradni jezik nemšk a razprave vrše se hrvaški. Vsi uradniki morajo znati ondi hrvaški ali vsaj kak drug slovanski jezik. Tam se godi tedaj, če je vse to resnica, prebivalcem bolje, kakor pa pri nas. — Po Gališki kronovini se je govorilo, da hoče več tamošnjih grško-katoliških kristjanov prestopiti v rusko cerkev. Kakor pa se sedaj trdi, je bila vsa ta govorica

laž ter ne misli nihče na to, da prestopi. — Na Českem pa ugasuje starokatoliška veša, s katero slepé ultranemški kričači svoje rojake, od dneva do dneva.

Vuanje države. Bolgari so še zmirom brez kneza. Deputacija nekaterih mož je na potu do velesil, to je, tistih držav, ki so uno leto v Berlinu sklenile, da bodo za red na Balkanu skrbele, ali opravi kaj pri njih, to je težko reči. Misli so si preveč navskriž, toliko pa je gotovo, da ima, vsaj na oči, ruski car pri tem prvo besedo. Bolgarska vlada meni predlagati za kneza ne Nikolaja Mingreiskega, ampak Bogoridesa, brata Aleko-paše. Le-ta je sicer prijazen Rusom, vendar pa bode težko ljub caru za kneza Bolgarov. — General Kaulbars je bil pri sultanu v Carigradu, ta mu je podelil visoki red ter ga sploh prijazno vzprejel. Sedaj je Kaulbars odšel skozi Odeso v Petrograd, da poroča caru, kako in kaj stojé reči pri Bolgarih. — Srbi so bojda hoteli s svojim kraljem, Milanom, storiti isto, kar so bili Bolgari s svojim Aleksandrom storili, toda kralj je prišel zaroti na sled in jo razpodil. Sedaj se vrše velike preiskave. — Rusi se, toliko je gotovo, pripravljajo na vojsko. Batum in druge kraje ob Črnem morju so že vtrdili. Tudi to, da vzamejo 75 milijonov rubljev na posodo, kaže na vojsko. — Turku se godi kakor gospodarju, ki umira pa še gleda, kako se delé sosedje z njegovim posestvom. — V Rumuniji so sedaj ljudje prijazniši do Avstrije ter uvidevajo, da ni bilo prav trgovinske zveze z njo pretrgati. Do novega leta bode nova pogodba z Avstrijo menda gotova. — Nemci dobé zopet večjo vojsko, čejo jo kar za 41.000 mož vzvišati. No, to ne pomeni malo, saj že Nemčija le štrli samih bajonetov. Z Italijo pa se še povrhu dogovarja za sporazumenje, ako nastane evropejska vojska. — Po Belgiji še so vedno nemiri delalcev in ni upanja mirú še kmalu. Godi pa se neki tudi jako hudo delalcem, izlasti po jamah, kjer kopljejo premog, ali od kod jim to stanje vzboljšati? Premog bojda le malo nese. — Anglija ima sedaj silo z Irči, odkar je Gladstone padel, ni za Irce več upanja, da dobodo svoje pravice na mirnem potu, zato se pripravlja ljudstvo na upor in mu to človek res težko zameri, ako pozna krivice, ki jih ubogo ljudstvo trpi. — Francozi se čutijo — kakor da živé v samoti ali nihče jim ne zaupa in za to se za-nje tudi nihče ne izmeni. To lahko, kajti drugod še so monarhije, ona sama pa ima republikansko vlado. Le-ta je od dnes do jutra, kdo bi ji torej zaupal? — Italijanska vlada se baha, da je pripravljena na vse, kar utegne kje priti ter pravi, da ni minister, da stoji vse dobro za-njo bode na suhem, bode na morju. To bo se moralo pac se pokazati, doslej ni človek še videl laških ju-

nakov. Tudi v Masavi, ki leži ob rudečem morju, se nič ne godi Italijanom dobro. Vojaki jim hudo mrjé in častniki tožijo, da je tega krivo nezdravo obnebje. — Kitajska dežela je za Rusijo to, kar je bila za nas kedaj Turčija. Zoper njo pa misli tudi Rusija napraviti neko „vojaško granico.“ — V Novem Jorku so 7 anarhistov (delalcev) obsodili na smrt a pravi se, da bodo to kazen izpremenili v ječo za celo življenje.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dalje.)

Hitro še nakupim nekoliko spominkov za rodbino, za prijatelje in znance; nekaj že moram domu prinesiti. Bi bil rad še več in boljših reči nakupil, pa kdo bi to toliki svet nosil. Kar sem pa večjega in lepšega kupil, sem dal rajši v Lourdesu na pošto, kakor bi sam to nosil. Tudi nekatere steklenice čudodelne lourdeske vode so prijazni očetje misijonarji poslali po pošti za menoj.

Zvečer se romarji še enkrat zberejo pri dupljini — zadnjokrat.

Slovo je govoril g. dr. Zschokke. Rekel je: „Zdaj tedaj, preljubi v Gospodu! se je treba ločiti od tega svetišča. Ločitev je vselej žalostna in britka, a če se otrok mora ločiti od matere svoje, misleč, da je brž več ne bode videl svoje žive dni, je ločitev tem britkejša. Tudi mi se zdaj ločimo od nam priljubljenega svetišča brezmadežne Matere božje, in le redkim izmed nas bode sreča tako mila, da bi še tukaj kedaj enkrat gledal mili obraz Marijin.“

„Marija nič tako od nas ne želi, kakor naša srca. „Moj sin, moja hči, daruj mi svoje srce“. Darujmo tedaj Mariji verno srce, veliko-dušno srce, hvaležno srce, goreče srce, spokorno srce“.

„In zdaj, ljuba naša Gospa lourdeska! srečno; s težkim srcem se ločimo od tebe. S silo se vtrgamo od tvojega maternega srca. Toda to nas tolaži: mi zdaj hitimo na srce presveto tvojega božjega Sina — v Paray le Morial —, ki gori od ljubezni do človeka, in ki hoče vse na se potegniti. Če tudi zdaj odidemo, naše srce ostane tukaj pri Tebi, o čudodelna Mati božja!“

Vsi smo bili do solz ganjeni. Še enkrat pokleknemo na posvečenem kraju in z gorečimi svečami v rokah v srčnih zdihljajih pošiljamo blaženi Materi slednji pozdrav. Meni so besede zmaujkale; okorni jezik ni vedel povedati, kar je srce čutilo. Pa Marija, ki pozna srce in je videla moje solze, me je gotovo razumela in je vedela, da kleči veliki siromak pred njo, ki je pomoči jako potreben.

Luč za lučjo vgasne in pozgubimo se po mestu, kjer vsak svojo culico pospravi in hajd proti domu!

Na kolodvoru je bil železni konj že zaprežen in je zaporedoma rezgetal, ker smo se mu prepočasi nalagali. Ko ura odbije ednajst, je pa potegnil in je sprva bolj počasi vozil, ko so se mu pa noge vtrle, je kar letel tje v noč z nami, in ne zahman, ker imamo dolgo pot, in mu je steza itak že dobro znana.

Na kolah je vse bolj tiho in otožno, dasiravno se peljamo proti domu. Poslonim se v kot, a spati ni moči, ker drug na drugem sedimo. V duhu še enkrat pregledam vesele dogodke zadnjih treh dni, ki smo jih v Lourdesu preživeli; spanec me le zdaj pa zdaj za nekoliko minut premaga.

18. avgusta.

Mlada juterna zarija je tudi nas zopet omladila in vzdramila. Zdaj še le spoznavam preblage gospode, ki so sedeli z menoj v istem oddelku. Bil sem sredi českih in poljskih duhovnikov. Meni nasproti so sedeli 83letni česki župnik, ne umirovljeni, ampak še delavni, ki bodo k leti, če Bog da, že biserno sv. mešo služili. Zdravi še so in živi, kakor riba v vodi in ljubeznjivi, kakor otrok. In s tolikimi leti na ramah se podajo na božjo pot tujan v Lourdes: to je živo zaupanje! „V tebe, o Gospod, sem zaupal, in vekomaj ne bodem osramoten“. V mladosti so me imeli za redovnika, pravijo starček, ker sem zelo trezno živel; šel sem pa zmiraj rad kam, in za to tudi zdaj nisem smel doma ostati.

V Toulouse toliko izstopim, da si oči izperem, da nisem bil več tako pospan. Na desni in levi so Francozi že pridno na polji delali. Čudim se, da Francoz nima konjev pred plugom vstric zapreženih, ampak enega pred drugim; če orje s tremi, grejo tudi eden za drugim. Enkrat sem videl, da je bil pred tremi konji še osel vprežen; tak voditelj pa konjem ni bil prav, ker drug za drugim so z glavo močno odkimavali, rekši: Kam še bomo prišli, če bodo nas osli vodili.

Opoldne se v Narbonni nekoliko počivimo. Ker je danes doma na Avstrijskem god našega presvitlega cesarja, prime doktor Zschokke kupico in napije na dobro zdravje prevzvišenega vladarja. Živio! — sem zaklical tudi jaz ter izpil kupico dobre francoske črnine na zdravje avstrijskega presvitlega cesarja.

Proti večeru smo zopet v mestu Cette. Peneče sredozemsko morje se pred nami razprostira, kakor veliki zeleni prt s srebrom pretkan. Ladije na jadra so se v daljavi zibale, kakor bi se ptice pastarinke kopale.

(Dalje prih.)

Smešnica 48. Nek gostilničar je trdil svojim pivcem, da ima pri vsaki ročnici piva